

fig det, var et Forsøg værd. Jeg kan derfor paa ingen Maade gaa ind paa, hvad den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Aldler) udtalte, at vi rent skulle afvise denne Sag. Det forekommer mig — men jeg indrømmer, at jeg ikke er sagkyndig — at, har denne Sag en saadan Betydning for Agerbruget, som det paastaas, da er den indirekte Fordel saa stor, at det er for Intet at regne, navnlig for Intet i Forhold til vor hele Suffertold, hvis vor Statskasse skulde faae noget Mindre ind i de første Aar, ikke at tale om, at, gjøres der Intet for disse Fabriker, ville de være nøbte til at lukke og standse, og saa faar jo Statskassen heller Intet i Told.

Breinholt: I Modsetning til den sidste ærede Taler, hvis Interesse for Røefukkerindustrien for en stor Del skyldes den Omstændighed, at en af de to eneste Sukkerfabriker her i Landet ligger i hans Valgkreds, befinder jeg mig i det Tilfælde, at der ikke i min Valgkreds er nogen saadan Fabrik. Men ikke alene det: hvorledes man end vil besynte denne Industri, er der ikke nogen sandsynlig Udsigt til, at der nogensinde vil kunne komme Sukkerfabriker i min Kreds. Min Interesse for denne Sag har en helt anden Grund, idet jeg tror, at Røefukkerindustrien har en meget betydelig Interesse for vort Agerbrug, og ligeledes tror jeg, at den har en meget betydelig Interesse for de sociale Spørgsmaal, som et æret Medlem ved Siden af mig (Schlegel) først fremhævede. Jeg kan ikke Andet end betragte det som tvivlsomt, at det, som alle andre Lande have gjort overfor denne Industri, skulde være saa komplet urigtigt, at vi skulde danne en enkelttaerende Undtagelse i den Henseende og netop og paa alle Punkter skulde have truffet det Rette. Jeg veed nok, at det af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Aldler) idag meget stærkt er fremhævet, at der har været ført de grundigste Forhandlinger om dette Punkt, og at Alle have været enige om, at det var en stor Lykke, at disse Forhold havde gestaltet sig, saaledes som de nu ere; men jeg maa dog dertil sige, at denne Enighed for mig ikke er et aldeles uomstøbeligt Bevis for, at man har truffet det Rigtige; thi der var jo dog — det maa det ærede Medlem vel erindre — i Samlingen 1872—73, da Loven blev vedtagen, en lige saa stærk Enighed hos de Sagkyndige om, at man langtfra at stille denne Industri uheldig tværtimod endogsaa — det blev fremhævet af den daværende høitærede Finansminister — stillede den ret gunstig. Men nu viser jo det foreliggende Lovforslag paa det Øflatanteste, at den Enighed, der den Gang herskede mellem Fagmændene, ikke er noget Bevis for Rigtigheden. Jeg skal ikke indlade mig dybt paa dette Emne, idet jeg ikke tror, at det nuværende Tidspunkt er det mest beleilige dertil; men jeg har kun villet tage

Ordet for at udtale min Sympathi for denne Sag, fordi jeg tror, at det er en Sag, der har en stor og almindelig Interesse for Landet, og fordi jeg ikke kan betragte Sagen fra den Side, som den ærede 6te Landssthingsmand for 1ste Kreds betragtede den fra, at nemlig det, som det her dreier sig om, er at komme nogle Aktieselskaber til Hjælp. Det er for mig et Hensyn, der i denne Sag aldeles ikke spiller nogen Rolle, idet jeg kun ønsker, at man vilde lade denne Industri faae en virkelig Prøvetid, saaledes at det kom til at vise sig, om den ikke er en sund og naturlig Plante, der med samme Nytte kunde overføres hertil som til de os omgivende Lande.

Finansministeren (Strup): Jeg behøver neppe at minde om, at Principet, der ligger til Grund for Loven af 3die Mai 1873, er dette, at den indenlandske Suffertilvirkning skulde stilles under samme Vilkaar paa Markedet her som det fremmede, indførte Sukker, og at det foreliggende Lovforslag kun er en Fuldbbrudelse af det Princip, der blev vedtaget i Loven af 1873. Det er jo kun de senere og nøagtigere Undersøgelser, som have ført til, at man har erkjendt, at den Rabat af 4 pCt. i Accisen, som Loven af 1873 indrømmer, ikke, hvad den den Gang antoges at være, er tilstrækkelig til at sætte det indenlandske Sukker under samme Vilkaar som det fremmede. I Lovforlaget er man gaaet til at foreslaa, at denne Rabat forøges til 8 pCt., og saaledes som jeg allerede angav det i forrige Samling, ere disse 8 pCt. det højeste Tal, som man paa nogen Maade kan gaa til, naar man vil fastholde Principet i Loven af 1873. Naar der altsaa nu reises Spørgsmaal om, at man skulde yde den indenlandske Suffertilvirkning en større Begunstigelse, saa maa det først og fremmest være klart, at det er en Fravigen fra Principet af 1873. Det kan jo selvfølgelig ikke være nogen absolut Grund til ikke at tage Spørgsmaalet under fornyet Overveielse; thi man kunde jo i de forløbne Aar være kommen til den Anskuelse, at de Principer, man fulgte i 1873, ikke vare de rette. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Aldler) gjorde gjældende, at man den Gang først efter moden Overveielse var kommen til sin Beslutning. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, og det ærede Medlem har ikke mindre Ret i, at jeg den Gang fra en anden Plads i denne Sal hævdede, saa stærkt jeg formaaede, Rigtigheden af det Princip, der da blev gjort gjældende, og jeg vil tilføje, at min Betragtning af Sagen er endnu ganske den samme som den Gang. Imidlertid forekommer det mig, at hele dette Spørgsmaal har en saadan Betydning og har vakt en saa stor Opmærksomhed, at det ikke vilde være forsvareligt at lade et Lovforslag angaaende dette Emne gaa igjennem Thinget uden at søge dette Spørgsmaal